

ΡΩΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Ετος έκτον τούτο είναι
κι' ἔβρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

"Ετος χίλις ἑκατάκις κι' ἑνενηντα... τί καλά!
περισσόματα καὶ πλοῦτη μᾶς ἔπθραν τὰ μιστά.

Ὁ Ρωμιός τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θά δέχομαι, — δίδει τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας, — καὶ ὅσ' Ἐξωτερικόν,
ἑκατὴ καιροῦς περὶ χιόνος — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμοια μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ'ό χέρι.
Ἄλλ' ἔδω συνδρομηταὶ — δὲν θά γίνονται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περὶς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε ἄλλο νταροβέρι — μὴ κανένα κανονίση.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἔμέ.
Μᾶς ὅσων φέρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμιός μας μιά δεκάρα.

Ἐίκοσις κι' ἑπτὰ Γενάρη
καὶ μουτσούνας ὅτ'ό παζάρη.

Πούτους ὀκακόσα ὀδόντια ἔξη,
καὶ πάλι αἶμα πολὺ θά τρέξη.

Φακουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος ἀκέτους.

Σιγὰ σιγὰ καὶ προσοχὴ κανεὶς νὰ μὴ σὲ νοιώσῃ,
κι' ὡς συνωμότην ἢ Ἀρχὴ ὅτ'ό κίτεργα σὲ χωσῃ.
Θὰ γίνῃ πιά τὸ κούνημα, δὲν εἶναι χωρατὰ ..
μὴ φουστανέλα φέρσῃ καὶ κάπα γαλατὰ,
βάλῃ μαντύλι κλέφτικο καὶ κόκκινη σιλάχι,
γιατί δὲν ξέρεις, Περικλή, τί διάβολο θά λάχῃ.
Θαρρὸς πὸς ἐτελείωσῃ τὸ ἔνα κι' ἄλλο ψέμμα...
πολεμικὰ συνθήματα... παντοῦ θά τρέψῃ αἶμα...
Ἰσοῦ! Ἰσοῦ ὁ Βαλτινός... κανένας δὲν ἀργεῖ...
καὶ εἰς τ' Ἀνάπλι ὁ στρατός ἠγέρθη ἐν ὄργῃ...
Ἐν, δύο, τρία καὶ μισό... τὸ βῆμα σου γοργόν...
ἄλλοιμονοι εἰς τὴν Αἰθίαν καὶ ἰστὸν Πρωθυπουργόν!
Δὲν ἤθελα ὅτ'όν κόρφο του νὰ εἶμαι οὔτε φύλλος...
ἄς κλαίῃ γιὰ τὴν τύχη του κάθε πιστός του φίλος.
Ἐν, δύο, τρία καὶ μισό... δὲν κάνω πιά ὄπισσω...
μπάμ! μπούμ!... ἀγρίεψκ, μωρέ, καὶ κάποιον θά κτυπήσω.
Π. Σταματήσῃς γιὰ τὸ Θεό...
Φ.

Φ. Ἐγείρω ἐκ τοῦ ὕπνου σου, ψυχὴ πεπορωμένη...
τετάρτη ἐπαγαστασις ἐπιδορυθωμένη.
Ἄκουε πολέμου σάλπιγγας καὶ τῶν τυμπάνων κρότον;
ἐκ τῆς Λαρισσῆς ἔρχεται τὸ σύνθημα τὸ πρῶτον.
Ἐρέτος εἰς τὴν Λάρισσα καὶ πέσου ὀσπὴ Λαμία...
Π. Πότε θά γίνῃ ῥεμπλιὸ νὰ ἴμωδῃ ὀτ'ό Ταμετα;
Φ. Ἀνεστασάθη ὁ στρατός καὶ ὁ τοσμάδες δλοῖ...
νὰ ἴαρε τούτο τὸ σκαθὶ καὶ τούτο τὸ πιστόλι.

Μὴ μοῦ βαστάς τὸ χέρι...
ὡς μέσα εἰς τὸ κόκκαλο ἔμπηκε τὸ μαχαίρι.
Μᾶς φθάει τόσ' ὄπομονὴ ὡς σήμερα Ἰωβόσιος,
ὁ δὲ Τρικλοῦπης ἔγινε Πρωθυπουργός Ἰωβόσιος,
καὶ τώρα εἶναι δίκαιον, καθὼς καταλαμιάνας,
νὰ φάγῃ κάμποσον καρὸν κι' ὁ νῆσις Δεληγιάνης.
Θὰ τρέψῃ εἰς τὸν Βασιλεῖα καὶ θὰ τοῦ πὼ με τόνον...
«Ὁ Βασιλεῦ, πὸς κάθεσαι ἀνέτως εἰς τὸν θρόνον,

ἄν νὰ προκόψῃ ἀγαπᾷς καὶ ὁ ἔδικς μας τόπος,
νὰ γίνῃ ἴσῃν πολιτικὴ κανένας νέος τρόπος,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ νὰ ἔχουν καρναβάλι
τοὺς ἔξῃ μῆνας ὁ μοῖο!, τοὺς ἄλλους ἔξο οἱ ἄλλοι,
ἀλλῶς ἐπανάστασιν ὁ ἄκοῦς κάθε τόπος
καὶ θὰ μὲ βάλῃς σὲ μετὰ νάλλῳ νὰ σὲ γλυτώσω.

Αὐτὰ θὰ ἴπῳ, βρὲ Περικλῆ...
Π.

Ποῦ πᾶς μὲ τόση φόρα;

Φ. Ἐν, δύο, τρία καὶ μισό... ἀνεστατόθ' ἡ χώρα.

Φ. Ἐλληνες, ἄς ψάλλωμεν τοὺς ἀνδρας τοὺς γενναίους,
τοὺς συνομότας τοὺς θερμούς, τοὺς ἥρωας τοὺς νέους.

Π. Λαμπρὸς φωσφόρος ἔφεγγε σκηνὰς τὰς Ἑλληνίδας,
ὅταν ἡγήθη ἔξαφνα ὁ νέος Πελοπίδας.

Φ. Πολέμου μᾶρς ἡ μουσικὴ βαρῶν πὸς παιανίζει
καὶ ἡ γνωστὴ γαϊδοῦρά μου παιανὰς ὄγκανίζει.

Γιὰ κούτα κόσμον, Περικλῆ, ποῦ τρέχει ἐκεῖ πέρα...
ἀρχίς ἢ ἐπανάστασις... ὦ εὐτυχὴς ἡμέρα!...

κατ' ὁ προδότης, γιοῦχά του, κί' ἄς γίνουν δια νίλα.

Π. Βρὲ μὴν ἐνθουσιάζεσαι καὶ εἰναι ἡ Καμῆλα.

Φ. Ὁ πόση ἐξαχρείωσις!... ὦ τέμπορα, ὦ μόρες!...
νὰ βγαίνουν καμηλιάρηδες σὲ τέτοιαις μαύραις ὥραις.

Π. Ἀλήθεια τί κατὰστασις!

Φ. Εἰς τὸ Παλάτι τρέχω.

Π. Μωρὲ ἀμάν...

Φ. Ἐλύσσαξ, ἴσῃν πεῖνα δὲν ἀντέχω.

Πῶ! πῶ! τί κόσμος εἶν' ἐκεῖ... ἄ! ναι, δὲν ἀμφιβάλλω...
κονσπιρατέρ Ἐρνάνηδες θὰ εἰναι δίχως ἄλλο.

Φωναις ἀκοῦς, Περικλῆ, σουραόλια καὶ κλαρίνα...

Π. Εἰναι ὁ Γρίβας, Φισσοῦλη, κί' ἡ Τρλοκαπερίνα.

Κί' οἱ θεοὶ μὲ Καλαβρέζικα ἐβγήκαν εἰς τοὺς δρόμους

κί' ἴσως πινασθῶν ὡς ὑποποῖται ἀπὸ τοὺς Ἀστυνόμους.

Φ. Κατὰρα καὶ ἀνάθερα!... καμρὰ φωτιά ὅτ' ἀπ' στήθει.

Π. Δὲν ντρέπονται, βρὲ Φασσοῦλη, ἀλήθεια κί' ἀπ' ἀλλή-

ἐν ὄ γελοῖται συμφοραὶ τὰ στήθη μας πιέζου, [θεῖα,

ἐν ὄ γελοῖται νὰ γελῶν κί' ἐν ὄ παικτοῖς νὰ παίζου;]

Φ. Ἐλλάς πατρίς, κατήνησας ἀναίσθητος ὡς λίθος!...

ἀλλὰ τί βλέπω, Περικλῆ... νά! νά! καὶ ἄλλο πλῆθος.

Π. Οἱ θεοὶ μας οἱ συνάδελφοι χοροπηδῶν ὅτ' ἀκάρ.

Φ. Καὶ τοῦτοι γιὰ τὸ κούνημα δὲν δίνου μὴ δεκάρα.

Π. Ὁ Θεωράκη πόθερε!...

Φ. Ἀνάρτης εὐτυχί!

Π. Ὁ σὺ περνοῦτα γκλόρια καὶ σπαρταγμὸς ψυχῆς!

Φ. Ὁρξίζομαι, βρὲ Περικλῆ, ὅτ' ἡ μάχη τῆς τρουμπέταις,

ὅτ' οὐ στρατηλάτου Θεωρη τῆς παραλαίς μακρπέταις,

ὅτ' οὐ Ρέλλη τὸ ξανθὸ μαλλί, ὅτ' οὐ Μίλησι τὸ στόμα,

ὅτ' οὐ κερνάδα τοῦ Σαιν-Ζούστ, ὅτ' οὐ Λεμονῆ τὸ χροῦμα,

ὅτ' οὐ Καραπάνου τοῦ σοφοῦ τὸ οἰκονομικὰ,

ὅτ' ἀσχίματα τὰ ἔξαλλα καὶ τὰ ρητορικὰ,

ὅτ' οὐ Κορροῦμπα τὴν θερμὴν καὶ πάλουσαν καρδίαν,

εἰς τοῦ Ἐρνάνη τὸ σπαθί καὶ τὸν πλατὺν μανθῶν,

εἰς ἄλλους τοὺς ἀριστερῶς, τοὺς φέροντας τὰ πρῶτα,

εἰς τῶν ἀργῶν Παιουσιῶν τὰ παινασμένα χνώτα,

ὅτ' οὐ Σίλβα Δὸν Ρουί Γομᾶς τὸ φρικαλέον κέρας,

εἰς τὴν σκοτιάν τῆς νυκτός, ὅτ' οὐ δίσκον τῆς ἡμέρας,

εἰς τῆς Στυγὸς τὰ ὕδατα, ὅτ' ἄς Ἐρινύας ἔλας,
κί' εἰς κάθε μισοφροῦστανο τῆς νύμφης Δόνα-Σόλας,
πὼς θὰ κινήσω τὸν λαὸν καθῶσον εἰμπορέσω,
πὼς Κατιλίνα φλογερὸ μανθῶν θὰ φορέσω,
πὼς μόνος καὶ μετὰ πολλῶν θὰ ἐπαναστατήσω
καὶ μὲ τὴν ἐπανάστασιν τὸν κόσμον θὰ σαστίσω.

Π. Ἀλλὰ ὀρξίζομαι κί' ἐγὼ, τὸ ἀφυχον κωθῶν,
μὰ ἔλους τοὺς ἐν Πλαταιαῖς καὶ τοὺς ἐν Μπραθῶν,
τοὺς ἐν Λαμίρα μάρτυρας καὶ τοὺς ἐν τῇ Λαρίσση,
κί' εἰς πάντα τοῦ τὸ αἷμα τοῦ ὁσὸ ἔθνος θὰ χαρίσω,
πὼς ἀπὸ ταύτην τὴν στιγμὴν τὰς χειρὰς μου θὰ λύσω,
πὼς ἔλους τοὺς Τρικουπικούς θὰ αἰματοκυλίω,

πὼς θὰ βαρέσω ὁσὸ σταυρὸ χωρὶς κανένας πόνον,
κί' ἐν ἡ ἀνάγκη τὸ καλὴ θὰ σπάσω καὶ τὸν θρόνον,
πὼς ἄλλος Βροῦτος θὰ γενῶ, τοῦ θρόνου Ἐριάλτης,
ἀνθρωποφάγος ἀπληστος, φρικτὸς ἀντεροβγάλτης,
καὶ τότε τὸ μαχαίρι μου θ' ἀφήσω ἐν χαρῇ
ὅσταν τὸ στομάχι μου δὲν παίξῃ ταμποῦρα.

Φ. Κρόψε ἀμέπως τὸ σπαθί κί' ἕνας κλητῆρ σιμόνει.

Π. Ἡ μόρη σου κίτρινας καὶ εἰναι σὰν λεμόνι.

Φ. Εἰς τὸ στηλιέρι, Περικλῆ, θαρρῶ πὼς θὰ μὰς στρώσῃ.

Π. Ἄς φύγωμε ὅτ' ἀ τέσσερα προτοῦ μὰς μπαγλαρώσῃ.

Πολεμικὰ μηνύματα καὶ μυστικὰ συνθήματα

Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Λαρίσσην.—Τί κάθεσθε;...ἀκόμα;
ἄς γίνῃ πιά τὸ κούνημα κί' εἴν' ἔτοιμον τὸ κόρμα.

Ἐκ τῆς Λαρίσσης.—Στήστε ὀργήγορα ταμποῦρα,
εἰς ἔλους δὲ μοιράστε τουφέκια καὶ κουμπούρα.

Ἐξ Ἀθηνῶν.—Ἀκούεται ὑπόκοφῶς τις κρότος...
ὀργήγορα γιὰ τὸ θεῶ... Ἐρνάνης...Δὸν Κισσώτος.

Ἐκ τῆς Λαρίσσης.—Σπεύσατε... τὸ θῆμα σας ταχῶ...
Στρατὸς ἐπανεστατήσε... ἡ σάλπιγξ ἄς ἤχη.

Πολεμικὰ συνθήματα... φωτιά, σπαθί, λεπίδι,
ἀγγούρι, ρέβα, λάχανο, μαρούλια μὲ τὸ ξόδι.

Ἐξ Ἀθηνῶν.—Σηκνέται ὁ κόσμος εἰς τὸ πόδι...
ἤρε φωτιά τὸ κούνημα μαζί μὲ τὸ Τριφίτι.

Ἐκ τῆς Λαρίσσης.—Φθάνομε!...ἀναβαροῦς μεγάλος...
ζητεῖ τὴν ἐπανάστασιν ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος.

Διψῶ πολέμων αἵματα τὸ στόμα καθενὸς
κί' ἀμύσως τώρα ἔρχεται αὐτοῦ ὁ Βαλτινὸς

ἐκ μέρους ἔλου τοῦ στρατοῦ νὰ εἴπῃ τὰ εἰκότα...
δὲν θέλει πλέον Ἰπυργὸν ποῦ βάζει ρειδιγκότα.